

Иван Вазов

Неапол
(сонет)

„Поклон, поклон, Неапол!“ – с този вик
летях към твоя драг предел чаровни,
поклон, ти казвам и в последний миг,
и тръгвам, хубавецо баснословни!

Обичам твоят исполин велик
и задимял, с руините вековни,
на твоято небе синия светлик,
на твоето море шума любовни.

Обичам твоята нега, аромат
и багри; твойте празници безумни
и пусти храмове, и стъгди шумни,

и пълещий из тебе дрипав свят,
и бедност весела, и лазарони,
и ваклите моми, и макарони!

Неапол, май 1884

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4695>]